

Koncsek József

Az én régi-régi jó kabátlopás-históriám

Az ember (már ha sorba' állong
a bölcs'-menzán), néha se hall, se lát.

Ott tűnt el a nagykabátom,
és lett helyette két rövidkabát,
amiket aztán egymás fölött hordtam,
hogy ne fúna úgy át a szél,
kerti padon, fűben vagy bokorban,
ha az ember elbeszél-
„get”* a kedvesével.

Az elsőt Bella Pista adta,
ez halszájka-mintás gyerekkabát volt,
a másikat öcsémtől kaptam.
(Ezt hordtam alatta.)

Nohát, ez se volt bélelt, de kártolt
jó anyag. Kibírtam benne
a könnyű telet.
Hej, lányok, telek, tavaszok,
s új meg új telek !

S hajh, két kabátom, félkabátom,
azért mégiscsak fáztam bennetek,
miközben régi jó kabát-
lopás-históriámon
a Patyolat is eltűn(ődhetet)t,
de főleg én, ha már, ha már,
voltam nagy bamb', ki álldogál,
és nem figyeltem,
szép kabátom
feszülve klasszul
másik vállon,
a folyosón át ügetett
ki... Ilyet ?!
és nemcsak hamuszín kabátom,
nemcsak-nemecsek kabátom

hanem néhány más régi álmom
is hova lett? Hát odalett.

Mert az ember-elme-elme-elmereng,
hej, elme reng,
mancsát, mint macska húzza be,
és lassan-lassan feldereng, hogy der-
ce
(és réce helyett a recefice)
nem táplál.

Hát, a gyomra átáll.

De ez se az, amire vágytál.

S a nagykabát?
No, meglógtak vele.
S az ember szűk-kabátja-ujja
lila csuklókkal leTTTele** -

csuklóval, csuk-ló-vall-ette-
listA-
le !***

...Aludtam aztán szalmazsákon,
arcomra nyomta raszteros hálózatát,
arcomon átütött az álmom,
s a szalmazsákom lett zilált,
nem én.

Most látom, szállnak nagykabátok,
az égen. Én alattuk állok.

Szállnak. Ezernyi szárnycsapás,
s ez felhős, nem vitás.

1975 körül – 2009

* „get” – angol ige, befejezett alakja „forget”(kap – elfelejt)

** TTT – a tilt-túr-támogat aczélos háromsága, mely hol vezetett, hol nem a megjelenéshez. Aczél György kultúrfőparancsnok volt abban az időben

*** csuk-ló-vall... stb. a szójáték... ez ...afféle szójáték

A Cigler úr

*Gárdonyi Gézát
azelőtt Zieglernek hívták*

Vót az úgy, hogy Göre sógor
húzta ki a taposóból
a nélapot (mintha kádból,
de nem a bort), s olyan áron
kelt, amint vót, vitték-hordták,
Göre Gábort mosolyogták,
kacarásták, röhicsélték,
asztal alatt egymás térgyét
csapkodták a jó népfia,
s nem izgútak asszon mijatt,
asse maratt csapodatlan,
hörgött, mint egy lekvár-katlan,
gyútván alul, oltván felül,
szoknyás-blúzon kívül-belül.
S buhogtatták, fogdosgatták,
tapasztalták, tovább adták,
forogtak a cúgos padkán,
pittyegtek a búbosbankán,
csókolóztak vereshagymán,
s akkor is, ha „'veres, hagyj mán' ”
hanemhogy a Cigler úrnak

néhány garast odaszúrnak,
szól neki a főszerkesztő,
írjon újabb hasrepestő
vigasztaló ökörséget,
nevettesse szegin' népet,
úgyse tudja hamarjában,
szaladjon vagy fejre álljon,
szelet vessen, vagy buksegget,
(„áldja meg az isten kendet!”)
s lökje ki a kapuszeglet,
kapucíner- kapucímer*
az a jó, ha szépen rímel,
hogy van oll'an úri karba'
még nála is nagyobb marha.

S Gárdonyi úr elnézte, a nép hogyan
visít-nyerít,
és írni kezdte Egri csillagok meg más
ismert nagyregényeit.

1975 – 2009. február 3.

* célzás az esetre, amikor a városi úr tejeskávét (kapucínert) kér, és Göre Gábor (nem tudván, mi az) leveteti és eléje rakatja a kapu címerét az asztalra. Mindenesetre Pantagruelnél – középkori édestestvérénél – jólneveltebben járt el, mert az egyszerűen nyakon ragadta a deákos beszéddel tudálékoskodó vendéget, míg az ki nem nyögte, hogy „engegyé má' fáj a gigám...”